

«Yo, que he fracasado cuando llegaba al término de la obra, me inhibo y entro en filas.

»A. LERROUX.»

B'adhesió de les Joventuts

La Federació de Joventuts Radicals ha recullit la iniciativa del senyor Lerroux amb la següent hermosa carta:

«Señor don Alejandro Lerroux.

«Ilustre amigo y jefe: Su vibrante y hermoso artículo nos ha llegado al alma.

«Ningún hombre de ideas liberales y progresivas ha dejado de sentir en su corazón el impulso de ese sentimiento generoso, que tan magistralmente ha despertado usted en nuestro pueblo y que es por sí solo bastante, si no lo tuviera bastante merecido, para erigirle una vez más en el paladín de todas las grandes causas, en el caudillo insubstituíble de todos los movimientos populares y justicieros.

«Y la Federación de Juventudes Radicales, de cuyas filas salieron tantos y tantos héroes anónimos en la sangrienta jornada de la «Semana gloriosa», y muchos de cuyos asociados engrosaron el número de los que en las cárceles y en la emigración sufrieron los horrores de aquella represión funesta, quiere, con la modestia con que siempre actúa en la vida pública, recoger como tantas otras veces la noble iniciativa de su caudillo y jefe, dispuesta a luchar con la energía y el tesón que la Juventud supo poner siempre en la defensa desinteresada y leal de todo cuanto tienda a contribuir al triunfo de la equidad y de la justicia.

«Pero cuantos sabemos el caudal de energías que ha puesto usted a contribución y sus incesantes trabajos en beneficio de esos encausados por delitos políticos y sociales, no podemos admitir el párrafo final de su artículo.

«Usted no ha fracasado; de ser así, las Juventudes no hubiéramos osado recoger la iniciativa, porque en ese fracaso iba envuelto el de los que, ante todo y sobre todo, nos proclamamos sus discípulos y admiradores más fervientes. Las Juventudes Radicales hacen suya la iniciativa, pero proclaman a Lerroux su director indiscutible.

«Le abraza su incondicional — Rafael Ulled, presidente de la Federación de Juventudes Radicales.»

B'Ajuntament

Per iniciativa de nostre estimat amic, el regidor en Joan Balugera, l'ajuntament acordà, en la sessió passada, demanar a en Dato l'amnistia de tots els presos i desterrats per delictes polítics i socials. La proposició es fo-

namentà en el cas de companyerisme den Font, regidor desterrat, i en l'excelsional d'atac a la llibertat de pensar, del que n'és víctima en Josep Puig i Esteve. Lo proposat per nostre amic, com no podia menys de succeir, fou votat per unanimitat.

Mitings

Responent a la veu den Lerroux, tot lo que és energia en el partit radical, s'agita, i aixís s' anuncien mitings per a fer opinió en pro de lo que'l quefe proposava en son article.

Per ahir, divendres, hi havia anunciat un gran míting a la Casa del Poble, que, organitzat per *La Revuella*, se celebrà mentres aquest número de L'AVENÇADA estava en màquina. En ell hi parlaren en Duch i Salvat, en Casanovas, en Pere Figueras, en Callén, en Puig d'Asprer, en Mir i Miró, l'Ulled i l'Emilià Iglesias, que resumí.

L'acte es vegé concorregudíssim, regnant-hi el major dels entusiasmes. Es comprendrà que no'n publiquem ressenya, donat el poc espai de que disposem.

Per a demà, diumenge, a les deu del matí, i en el teatre Soriano, ha organitzat un altre míting el comité de la Federació de Joventuts Radicals, en el qual hi pendran part el següents oradors: Enric Farré, per la societat d'Obrer Carreters; Rueda, pels Metal·lúrgics; Vallès, per les Cooperatives; Santamaría, per la Junta Municipal del districte IX; Babra, Fité, Ulled (J. i R.) y Guerra del Río. També hi han estat convidats els senyors Marcellí Domingo, Emilià Iglesias, Pere Corominas, Giner de los Ríos i Alexandre Lerroux.

Adhesió de B'AVENÇADA

Ben poques paraules per a complir amb els devers que'ns imposa el ser homes de partit i el ser homes de conciencia. Ens sentim del tot identificats amb l'esperit i amb la lletra de l'article del senyor Lerroux, i en el sentit que pugui tenir la campanya que va a emprendre's. D'aquí que la nostra adhesió més desinteressada vagi amb aquestes ratlles.

Per tot lo que poguem, per tot lo que ser-vim, per tot lo que calgui, L'AVENÇADA està a la disposició dels que dirigeixin el moviment que l'article del senyor Lerroux ha iniciat.

Quan se'ns necessiti, amb una sola indicació n'hi ha prou; allí on calgui acudirem, i sempre aquestes columnes estaràn a la disposició dels que vulguin bregar per tant bella causa.

En Carreras i Candi n'és un altre amb la seva *Geografia de Catalunya*.

El canonge doctor Almera n'és un altre amb el seu mapa geològic de Catalunya.

I el doctor Alcover n'és també un altre amb el seu *Diccionari de la llengua de Catalunya*.

Aquests quatre homes són els quatre puntals de l'immortalitat de la Lliga.

Quan la verola lliguera no sigui més que un record llunyà a la política catalana, quan tot just resti en la memoria dels néts dels nostres néts una migrada referencia històrica de lo que avui fa la Lliga, els successors i continuadors den Gaudí, en Carreras i Candi, mossèn Almera i mossèn Alcover, treuran un sant per a posar-n'hi un altre de més lleig a la fira de sants i animals i plantes de la fat-

xada de la Sagrada Família, donaràn a l'estampa el quadern 36.085 de la *Geografia de Catalunya*, explicant lo que fan les dònnes de Vilaxaruga en la lluna de mel, ens col·locaràn la fulla 8 del mapa geològic de la quinta part del terme de Martorelles i ens faràn saber que del *Diccionari* està a punt d'acabar-se la lletra B.

Tothom preguntarà qui eren aquests genis que avui són vulgarment coneguts per en Gaudí, en Carreras i Candi, mossèn Almera i mossèn Alcover, i un sabi com en *Xenius* respondrà: Eren de la Lliga.

—I què era la Lliga?

—Oh! La Lliga era una casa on hi cabia tothom.

—Tothom?

—Tothom.

—Oh! Que'n deuria ser de gran, que tothom hi cabia!

***

En *Xenius* també la voldria l'immortalitat; també treballa—santa insistència—per a fer-la eterna, la seva obra, però és impossible. No trobarà successor.

Les tonteries filosòfiques den *Xenius* són una cosa tant personal, tant seva, que no és possible hi hagi continuador, i la meravella geroglífica del *Glosari* quedarà fatalment estroncada, quan la deixi l'autor.

I ai de Catalunya, el dia que això sigui!

Serà una cosa trista, com escriure amb haches i amb is gregues, aquestes lletres que fan tant tuf de parla de ponent.

***

Don Creu Mendiola, general en quefe de les guardies municipals de Barcelona, està pregonament disgustat.

Un regidor ha anat a Alemanya i Italia amb en Ribé, el quefe de la pacífica i costosa guardia urbana, i don Creu Mendiola creu que qui havia d'acompanyar el regidor al·ludit era ell, que és un home de guerra, i no en Ribé, que és un home i un quefe completament de pau.

En Mendiola no ho fa pas per vanitat, ni per ganes de viatjar; però ell argumenta que per a acompanyar un regidor a Alemanya, el més indicat era un ajudant de guerra, i per ara, en Mendiola és lo més guerrer que hi ha a l'ajuntament, encara que hagi somniat ser-ho el seu rival Merino, cabo de la G. U. i ex-piloto de la marina mercante.

Sentim la suplantació per en Mendiola i per en Ribé.

Per en Ribé, perquè si ha anat a Alemanya a aprendre quelcom per a l'atracció de forasters a Barcelona, està perdent el temps. Allò d'allà no està pas per a atreure a ningú. Però si opina que la trencadissa general pot resoldre aquí l'atracció del turisme, amb una senzilla *reprise* de la *semana gloriosa*, com l'anomena en Vallet, en l'intimitat, n'hi hauria ben bé prou.

Per en Mendiola és encara més deplorable, perquè si arriba a visitar al kaiser amb aquell vestit de gala, tant carregat de llauna, i aquell casco ple de plomalls d'anec, el kaiser cau d'espatlles sense esperar que'l general dels *guras* el saludés en castellà.

***

En Boladeres anava tirant, aquí caic, allà em plego, com solen fer-ho a Barcelona els batlles de R. O., però anava tirant.

Quan veusaquí que'l tifus, amb aquella *sans façon* que Deu li ha donat, se n'entra per casa, i, aquest avui, aquest també, ens deixa

Les males llengües diuen...

El *geni* de la Lliga, malgrat lo que suposa el seu admirador senyor Bastardas, no és pas el talent den Prat de la Riba, ni el gènit, mal gènit, den Cambó, ni la fosca i malhumorada intransigencia den Puig i Cadafalch, ni l'esperit, embolica que fa fort, den Lluïset Duran.

Tot això no són més que glories circumstancials que'l temps esvaeix.

El *geni* de la Lliga, el que li assegura l'immortalitat, està diluït en les obres dels seus *genis* verament genials, dels *genis* sense fule-ria, ben acreditats per les seves obres.

En Gaudí n'és un amb la Sagrada Família (temple).